

Luku 1 Minä olen muiden mielestä liian laiha.En usko heitä, sillä näen itseni lihavana. Olen lyhyt,157-senttinen mutta painan liikaa, 36 kg.Nukkaa on ilmestynyt iholleni. Ihoni on sinertävä.Minulle tulee helposti mustelmia pelkästään istumalla kovalla penkillä. Seison alasti ison peilin edessä.Toki huomaan kaikenlaista kropassani.Kuten että kylkiluuni paistaa ohuen ihon läpi, lonkkaluut törröttävät, selkärankani tuntuu kuhmuralaiselta,poskeni ovat kuopalla, silmäni suuremmat kuin ihmisillä yleensä ja jalkani järkyttävän laihat tikut.Tykkään olla laiha mutta haluan olla vielä laihempi!Jo nyt minulla on vaikeuksia jaksaa enää juosta ja hiihtää.Yöuneni ovat vain muutaman tunnin mittaisia. Koko kroppa käy säästöliekillä.Päähäni ei mahdu muuta kuin ruoka, kalorit ja liikunta. Aamuisin olen noustessani niin heikko, etten jaksaisi nostaa edes peittoa yltäni. Rintan sattuu sydämen kohdalla, kun yritän jatkaa pakkomielteistä liikkumistani. Asun yksin keskustassa. Olenhan aikuinen, jo 20-vuotias, Venla nimeltään. Yhtäkkiä eräänä kirpakkana talviaamuna hakiessani ulkoa postilaatikosta postin, lyyhistyn siihen paikkaan, ohuet sisävaattet päälläni. Luku 2 Maatessani tajuttomana lumikasassa naapuri soittaa ambulanssin paikalle. Niinpä minut nostetaan paareilla ambulanssiin. Ensiapuhoitajat surkuttelevat laihuuttani ja hoksaavat tunnusteltuaan pulssiani, että olen saanut sydänkohtauksen. Joudun olemaan teho-osastolla jonkun aikaa.En suostu syömään juuri mitään, joten minut laitetaan letkuruokintaan. Inhoten tunnen nesteen kasautuvan rasvaksi joka kohtaan elimistössäni. Tekisi mieli kiskaista letku pois sisältäni mutta eräs hoitaja pantiin vahtimaan minua.Enpä usko vanhempieni välittävän minusta. Eivät he välittäneet ennenkään, kun olin lapsi. Aina oli työ tärkeäämpi, ajattelen katkerana. Pääsenkin pian pois koko sairaalasta.Minulle ehdotettiin osastohoitoa, ihan kuin olisin sairas. Tietenkään en suostunut.Palaan kotiini jatkamaan itseni näännyttämistä. Luku 3 Kuluu kuukausi, toinenkin.Enää en syö, en pysty syömään yhtään mitään!Veden juontiakin olen vähentänyt minimiin lihomisen pelossa.Eristäydyn asuntooni, koska en kestä ihmisten kauhistuneita katseita.Yhä vaan laihdun. Alan käyttämään pikkulasten vaatteita. Näen peilissä kauniin Venlan. Miten ristiriitaista. Ihanat hiukseni ovat kaikki pudonneet päästäni. Ummetusta on ollut kuukausikaupalla, sillä ulostetta ei synny kun ei syö mitään.Munuaistenikin toiminta alkaa häiriintyä.Leposykkeeni hidastuu ja hidastuu. Sydämenijättää lyöntejä välistä.Luuni ovat niin hauraat. Nykyään kulutan kaiken valveilla oloaikani seisten.Aika usein pyörryn keskelle lattiaa. En osaa olla huolissani. Hampaideni kiilto häviää ja ne muuttuvat harmaiksi. Silti näen itseni lihavana, vaikka olen oikeasti kuolemankielissä. Sääreni ovat niin ohuet, että sormeni yltyvät niiden ympäri.Enää painan 30 kg.En jaksaisi edes nousta sängystä. En pysty katsomaan itseäni peilistä. Lopulta, minun sitä tietämättä, maksani ja munuaiseni alkavat pettää.Jokin aavistus saa minut tarttumaan kännykkään.Painelen käsi tärysten 112-numeron. - Apua! Parahdan ja tajuntani pimenee. Luku 4 Hälytyskeskus saa jäljitettyä Venlan soiton tämän kotiin. Samantien ambulanssi lähtee vauhdilla ajamaan.Tultuaan kohteeseensa ensiapuhoitajat soittavat poliisit paikalle murtamaan oven. Pian heidän tultua ja oven murrettuaan he kauhistuvat nähdessään lattialla makaavan heiveröisen Venlan.Viime hetkellä ensiapuhoitajat saavat pelastettua Venlan hengen. Räpyttelen silmiäni. Oloni on todella heikko.En jaksaa tehdä muuta kuin olla vaan. Huomaan olevani monissa letkuissa kiinni. En välitä siitä, vaan tuudittaudun rauhalliseen uneen. Minun sitä tietämättä, nukkuessani vanhempani on kutsuttu paikalle. Heräillessäni oloni on niin voimaton. En millään jaksaa nousta istumaan vaan pysyn aloillani. Vanhempani seisovat sänkyni äärellä.Heidän kasvoissaan kuvastuu pelkoa,hätää,katumusta.Minun on vaikea pysytellä hereillä joten nukun suurimmat osat päivää vaikka lihon letkuruokinnassa. Vanhempieni silmät ovat vihdoin kyynelissä.Jospa he nyt välittäisivät minusta! Luku 5 Viikko viikolta(ja lihomisen myötä)alan vähitellen piristyä ja saada voimia takaisin.Edelleen olen veirihoidossa ja

letkuruokinnassa. Saan painon alkaessa nousta ruveta lukemaan kirjaa pätkiä kerrallaan, neuloa muutaman kerroksen sukkaa,piirrellä paperiin.Jopa vanhempani ovat muuttaneet suhtautumistaan minuun. Näen heitä joka päivä, he juttelevat kanssani yrittäen korvata mennyttä aikaa.Hymy karehtii huulillani heitä katsellessani ja kuunnellessani. Vielä minut pestään vuoteessa. Ylittäessäni 35kg rajan, olen ollut akuuttiosastolla kolme kuukautta.Vihdoin pääsen letkuista eroon, saan käydä oikeassa suihkussa tosin yhä hoitajan kanssa.Alan uudella innolla nauttimaan harrastuksistani. Vielä en pääsää ulos kävelyille. Luku 6 Niin minut siirretään aikuisten psykiatriselle osastolle. Yhä on pitkä matka 50kg:n lähettyville. Totuttelen ravintolisien kanssa syömään kiinteätä ruokaa pieninä määrinä. Aina viikon välein nostetaan ruokieni kalorimäärää.Saan sentään käydä hoitajan kanssa ulko-ovilla haukkamassa happeea, tosin vain ulkona käväisten. Painoni mitataan kolmesti viikossa aamuisin ennen aamupalaa. Joudun olemaan lähes alasti ja takaperin etten näe peitettyä vaa'an lukemaa. Se raivostuttaa minua mutta tajuan toki kauhistuvani painonnoususta. Olen luonteeltani hiljainen ja ujo. Minun on vaikea saada ystäviä.On minulla kohtalotovereita osastolla. Maria on hirmu pitkä, miltei 180-senttinen ja lähes järkyttävän kaunis! Minun tultua osastolle Maria on ollut hoidossa monta kuukautta. Hänet on pantu monesti lepositeisiin pakkomielteisen liikunnan takia. Minutkin käräytetään pari kertaa vispaamasta pöydän alla olevia jalkojani ja tekemästä vatsalihasliikkeitä huoneessani mutta en onnekseni joutunut eristykseen. Luku 7 Hiljalleen alan saada väriä kasvoilleni ja tervettä rasvakudosta takaisin. Ahdistaa "lihoa" niin kauheasti, vaikka tiedän olleeni 30-kiloisena kuolemankielissä oleva hento keijukainen. Nukka häviää iholtani,samoin sinerävä sävy. Kroppani muuttuu terveemmäksi,luonnollisemmaksi.Huomaan pystyväni aivan eri lailla harrastamaan liikuntaa ja ajattelemaan muutakin kuin ruokaa ja kaloreita. Anorektinen käyttäytyminen jää taakseni. Ruokailutilanteet ovat yhä hankalia. Olen ollut psykiatrisella osastolla puolisen vuotta. Alkuviikkoina hoidossa olen saattanut purskahtaa itkuun joutuessani syömään niin paljon, enimillään 2700 kaloria päivässä.Ihme kyllä olen kyennyt olemaan melkoo rauhallinen istuessani valvonnassa puoli tuntia joka aterian jälkeen.Niin, ensimmäiset lomat olen viettänyt vanhempieni luona. Loppuvaiheessa hoitoa alettiin kokeilla lomien omaan asuntoon. Tiedän painavani 50 kg, koska se on poislohdön ja tavallisen elämäiseni raja sekä ihannepainoni minun kokoiselle. Luku 8 Yllättäen päästessäni osastolta pois kokonaan, katson itseäni uusin silmin!"Lihottavat lasit" putoavat silmiltäni. Huomaan kasvojeni kauneuden,pitkät silmäripseni,seksikkään hymyni, 75B-kokoiset rintani, pientä hyväksyttävää pyöreyttä vyötärölläni,naisellisesti levenevän lantioni, hoikat sääreni. Ehkäpä löydän joskus poikaystävän?Vau, hormonitoimintanikin pelaa kropassani!Pystyn tuntemaan hyväksyntää omaa ulkonäköäni kohtaan.Kuitenkin anoreksia on niin kavala ja vaikea sairaus, että siitä paraneminen kestää jopa useita vuosia! On suorastaan Jumalan ihme miten hyvin olen selvinnyt anoreksiasta! Vaikka painoindeksini on ollut pahimmillaan 12,2! Olen ollut ihan oikeasti vaarallisen laiha, luuvulu suorastaan!Nyt BMI=20.3 olen terve nuori nainen! Luku 9 Yhä kärsin osteoporoosista. Minun on varottava kaatumisia. Pitkästä aikaa kiinnostun muodista ja meikeistä! Opettelen meikkaamaan nätisti ja pukeutumaan parhaat puoleni esille tuoden. Joudun olemaan ehkä pari kuukautta sairaslomalla ennen kuin voin ruveta jatkamaan opintojani. Ravitsemusterapeutilla pitää ravata kuukauden välein. Vanhempani alkavat korjata välejään minuun. Enää ei minun tarvitse noudattaa 2700 kalorien ateriasuunnitelmaa. Minulle riittää nykyään 1800 kaloria päivässä. Alan ajatella elämästä positiivisesti. Anoreksiasta on mahdollista parantua!